

"סוד החשמל"

דף מתוך סדרת הספרים

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

פרשת קרח תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר לפרשת קרח על דרך פלפול ההלכה.

מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

מופיע בעמוד ז'.

מאמר 'העולם השמיני שמעל הטבע'.

פרק ט'.

פסוקות הקרובים נביא מצני"ה פרקים אמאמר 'צולם השמיני' עם הוספות חדשות שנוספו לאחרונה.

מובא בלק"ת (שה"ש לט.) שמעין מסמל השפעה דקדשה, ונהר מסמל גם השפעה שהולכת ללעמת זה, כמו שכתוב **"ונהר יצא מעדן ומשם יפרד"**. דמעין מסמל את מקור המים שבאים מהקדשה. מה שאין כן נהר יורד להשפיע גם ללעמת זה. וכן מובא בספר 'מגיד מישרים' (פרשת זכור) שמעין מטהר בכל שהוא ובזוחליו, דבמעין אין אחיזה לסטרא אחרא. מה שאין כן מי גשמים או נהר שיש בהם אחיזה לסטרא אחרא, רק כשעומדים במקום אחד בשעור ארבעים סאה, הסטרא אחרא מסתלק והם יכולים לטהר. וכן **מעין** אותיות **עינים** ובארנו במאמר 'חשמל עין' שהחוט הוא בבחינת עין. וכן **מעין** מרמז בכתוב שנגמר על המלאכים (יחזקאל א, יח) **"מלאים עינים"** בצרוף שתי מלים. וכן **מעין** בגימטריא **עין** המסמל את החוט.

מצינו בזהר חדש (בראשית כ.) **"מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון"**, קראו מעין, ואחר כך באר, ואחר כך נוזלים, בזה הפסוק יש להסתכל, כי המעין הזה נמשך מן באר, והבאר מן נוזלים, והנוזלים מן לבנון, לדעת שכלם נאצלו זה מזה וזה מזה. מצינו בגמרא (יבמות סד:) שיסוד האשה נקרא מעין, וכן מובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (הקדמה כה) שהמענות מסמלים את המיין נוקבין שעולים מלמטה למעלה, על ידי הצדיקים. וכן משמע מהזהר שהמעין נמשך מהבאר המסמלת את היסוד שבמלכות דקדשה, שמעלה מיין נוקבין. מה שאין כן מי הגשמים מסמלים את המיין דכורין שבאים מאתערוותא דלעילא. ונראה דכמו שהגשם בא מהמים העליונים, כמובא בגמרא (תענית י.). כך מיין נוקבין דקדשה שעולים על ידי הצדיקים, שרשם מהמים העליונים. דהצדיק מחבר לים החכמה העליונה, שהוא המים העליונים. ואת החכמה והתורה שהוא לומד, ומקבל מהמים העליונים השיכים לעולם השמיני, הוא הופך למיין נוקבין. וממילא המיין נוקבין שהוא מעלה מקורם בא גם כן מים החכמה העליונה שהצדיק קשור אליו. וזה מרמז הזהר שהמים שהבאר והמעין משפיעים, נמשכים מבחינת לבנון עד אין סוף, דשרש המיין נוקבין דקדשה גם בא מהאין סוף, כדלעיל. וכן רואים מהגמרא שהמעין יוצא מקדש הקדשים המסמל את השמיני. וכן

האשה מולידה את המיין נוקבין מהדעת שלה, ודעת מסמלת את העולם העליון המתחבר למים העליונים. וכן מעין אותיות נעמי המסמלת את אמא עלאה, כמובא בספר הלכותיים' להאריז"ל (ויחי קכד).

וכן מים מתוקים באים מהמים העליונים, כמובא בגמרא (תענית י). ומי מעין הם מים מתוקים. וכפי שבארנו במאמר 'משה מים העליונים', שהמים התחתונים אינם מתוקים, והמים המתוקים באים מהמים העליונים. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ח) שספירת הבינה שמסמלת את העולם השמיני נקראת בשם **לבנון**. ומבאר לדברינו דכשם שהמים העליונים שיכים לספירת הבינה המסמלת את השמיני, כך שרש המעין בא מהלבנון שהוא אותו מקום, "**ונזלים מן לבנון**". וכן מובא בפרוש ה'מתוק מדבש' על הזהר (חיי שרה קלב). **שלבנון** נוסריקון ל"ב נתיבות חכמה, נו"ן שערי בינה, לרמז שלבנון מסמל את ספירות החכמה והבינה המסמלות את השמיני. וכן כתוב (הושע יד, ז) "**ילכו יונקותיו ויהי כזית הודו וריח לו פלבנון**", ורואים שהכתוב מקשר את הלבנון לזית, ולבחינת יניקה, המרמזים על השפעת השמיני. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א שמלוי למ"ד ב"ת נתיבות חכמה בגימטריא "**גבה חמשים אמה**".

וכן מצינו בזהר (יתרו פ), שהשפעת השדים היא בבחינת מיין נוקבין השיכים ליסוד האשה, ולכן יפיה נכר במקום זה. וחלב אם מסמל את השפעת אמא שמניקה את בנה, ומבאר לדברינו שמייין נוקבין שרשם מאמא, ושתי הבחינות הולכות יחד.

מצינו במדרש ('אוצר המדרשים' ע' שיא) **המים שנתן למטה היו מתרגשים ומיללים וצוחים וקוראים ובוכים אמרו לא זכינו שנהיה קרוב ליוצרנו, מה עשו העזו פניהם ובקעו תהומות ובקשו לעלות למרום**. רואים שהמים התחתונים נסו לחזר למקום המים העליונים דרך התהומות. ומבאר לדברינו דמי התהום ששם שרש הבאר והמעיינות יש להם חבור למים העליונים. וכן מצינו ב'מדרש הנעלם' (פ' בראשית מאמר יהי רגיע) וברש"י (תענית כה: ד"ה תהום, וד"ה תהומא) שהפסוק "**תהם אל תהום קורא לקול צנורין**" מרמז על המים העליונים והמים התחתונים, ורואים שהמים העליונים הם גם בסוד תהום. וכן מצינו בזהר (לד לד פז) שייסוד אבא הוא בבחינת תהום, ויסוד אבא שייך למים העליונים. וכן מצינו בזהר (שלח קעב) שהלוינתן יוצא ביום תשעה באב לנקם על חרבן בית המקדש, וכשמגיע לתהום הוא נרגע ונהנה שמח.

מצינו בזהר (ויחי רמב:) שמקום הקלפות הוא **בנוקבי דתהומא רבה**. נראה לבאר פיון שהתהום מקשרת למים העליונים, היא שיכת לצד הקדשה, לכן כשה' רוצה לסגר את הקלפות בעולמות התחתונים במקום שהקדשה שולטת, הוא סוגר אותם במקום התהום, דחויג למקום התהום בעולם העשיה, הקלפות שולטים והרע גובר. וכן מובא ב'רוקח' (סידור תפילה) שרק דגים טהורים יכולים לעבר דרך התהום, פיון שיש להם קשקשים, ורואים שתהום קשורה לקדשה ולדגים טהורים. וכן משמע במדרש (פתיחתא לאיכה רבה לד) **שבע מאות מיני דגים טהורים ושמונה מאות מיני חגבים טהורים גלו עם ישראל לבבל וכשחזרו חזרו עמם, ודגים האין גלו, ר' הונא בשם ר' יוסי דרך תהום גלו, ודרך תהום חזרו**.

וכן מובאות בספר 'שבטי נחלתך' כמה ראיות שמי תהום שיכים למים העליונים; א. חלקת המים היטה (בראשית א, ז) "**בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע**", ולא כתוב שהיה שנוי במים שמתחת לארץ, וממילא הם נשארו בדרגת מים העליונים כפי שהיו קודם. ב. רואים שהפסוקים מקשרים את השמים המסמלים את המים העליונים לתהום, כמו שכתוב (בראשית מט, כה. דברים לג, יג) "**ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת**", "**ממגד שמים מטל ומתהום רבצת תחת**". ג. מצינו בירושלמי (ברכות ד:) **כשם שעביו של רקיע מהלך חמשים שנה, כך עביה של ארץ, ועביו של תהום מהלך חמשים שנה**. וכשם שהרקיע מבדיל בין המים העליונים לתחתונים, כך הארץ היא אותו עבי ומבדילה בין המים העליונים מי התהום, למים התחתונים.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַגֵּר"ש פִּינְקוּס זצ"ל (פסח ע' קסב) שְׁבִקְרִיעַת יַם סוּף רָאוּ יִשְׂרָאֵל אֶת מִי הַתְּהוֹם כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהילים קו, ט) **"וַיִּנְעַר בָּיָם סוּף וַיַּחֲרַב וַיּוֹלִיכֶם בְּתַהֲמוֹת כַּמְדָּבָר"**. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִקְרִיעַת יַם סוּף הֵיטָה זְרִידָה שֶׁל הַמַּיִם הָעֲלִיּוֹנִים לְמִטָּה לְהִתְחַבֵּר עִם הַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים, כְּמוֹבָא ב'אָבוֹת דְּרַבִּי נִתָּן' (לג, ב) ר' אֶלְעָזָר וְר' שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים, מִיָּם הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים הָיוּ מְנַעְרִין אֶת הַמַּצְרִיִּים, שְׁנֹאמֵר **"וַיִּנְעַר ה' אֶת מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם"**. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בש"ח ג) הַיָּם הָעֲלִיּוֹן הַתְּעוֹרֵר עֲלֵיהֶם, וְנִמְחוּ בְיָדוֹ, וּמִשׁוּם כֵּן **"טַבְּעוּ בָיָם סוּף"**, סוּף הַדְּרָגוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (תיקונים מב:) **"סוּס וְרִכְבוֹ רָמָה בָיָם"** זֶה יָם חֲמֻשִּׁים שְׁעָרֵי בִּינָה. וְכֵן מוֹבָא בְּרִש"י (שמות טו, ב) **רָאִתָּה שְׁפָחָה עַל הַיָּם מַה שֶּׁלֹּא רָאוּ נְבִיאִים**, הֵינּוּ שֶׁהַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה יָרְדָה לְמִטָּה מִמֶּשׁ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בש"ח ס) שְׁבִקְרִיעַת יַם סוּף אָמְרוּ כָּל יִשְׂרָאֵל יַחַד אֶת הַשִּׁירָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִתּוֹךְ רֵאזִית הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (תנחומא בש"ח י) **"נִצְבּוּ כְמוֹ נֹד" וַיֵּצְאוּ לָהֶם כְּדֵי מַיִם מִתּוֹקִין מִתּוֹךְ מְלוּחִין**, וְהַמַּיִם הַמְּתוֹקִים בָּאִים מִהַמַּיִם הָעֲלִיּוֹנִים, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (תענית י) **מִיָּם הָעֲלִיּוֹנִים פְּרוּתֵיהֶן מִי גִשְׁמִים**. וְכֵן מוֹבָא ב'תְּרַגּוֹם אוֹנְקְלוֹס' עַל הַפְּתוּב (שמות טו, ח) **"נִעְרְמוּ מִיָּם" חֲכִימוּ מֵיָא**. וּמִמִּילָא הַתְּגַלְתָּה גַם הַתְּהוֹם הַשִּׁיכָת לְמַיִם הָעֲלִיּוֹנִים.

וְכֵן דוּד הַמֶּלֶךְ אָמַר ט"ו שִׁיר הַמַּעֲלוֹת כְּמַנְן הַשֵּׁם **"ה"**, כְּדֵי לְהַעֲלוֹת אֶת הַתְּהוֹם **חֲמֻשָּׁה עֶשְׂרֵי** אֶלֶף גְּרִימִידֵי. כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סוכה גג:) **לְרַמֵּז שְׁמֵתַחֲבָרִים לְתַהוֹם דְּרַךְ שֵׁם י"ה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּיִם הָעֲלִיּוֹנִים**.

מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (מידות ד, ז, וב'תפארת ישראל' שם) שֶׁהַמַּיִם בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בָּאוּ מִמְּרֹזָב שֶׁל מִי גִשְׁמִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (יומא לא. וברש"י שם) שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָבַל מַיִם מִמַּעַן עֵין עֵיטָם. נִרְאָה דְּלִכּוֹן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָבַל מַיִם גַּם מִמִּי גִשְׁמִים וְגַם מִמַּעַן, לְרַמֵּז עַל הָאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא וְהָאֲתַעְרוּתָא דְלַעֲיָלָא שֵׁישׁ בְּמִקּוֹם הַזֶּה בְּהַעֲלָאת מֵיִן נוֹקְבִין וְהַשְּׁפַעַת מֵיִן דְּכוּרִין. וְלִכּוֹן הַמַּיִם הָיוּ מִתְעַרְבִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ, לְרַמֵּז שֶׁבְּמִקּוֹם זֶה יֵשׁ זְוֵוג שֶׁמְעַרְב מֵיִן נוֹקְבִין עִם מֵיִן דְּכוּרִין. וְכֵן נִבְאָר שֶׁהַמַּיִם שֶׁבָּאוּ לְמִקְדָּשׁ מִמַּעַן עֵין עֵיטָם סִמְלוּ אֶת הַשְּׁפַע שֶׁבָּא מִהַשְּׁמַיִם. וְגַם כָּאֵן רוֹאִים שְׁמֵי הַמַּעֲנוֹת בְּמִקּוֹרֶם בָּאִים מִהַשְּׁמַיִם.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (עירובין יד:) **תְּנִי רַמִּי בַר יְחֻזְקָאֵל יָם שְׁעָשָׂה שְׁלֵמָה שְׁלֹשׁ אַמּוֹת תַּחְתּוֹנוֹת מְרַבְּעוֹת, וְשִׁתִּי אַמּוֹת עֲלִיוֹנוֹת עֲגוּלוֹת**. מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (ואתחנן ע), שֶׁהִסִּיד הוּא בְּחִינַת עֲגוּלָא, וְהַמְּלָכוֹת הֵיא בְּחִינַת רְבוּעַ, נִרְאָה דְּשְׁלֵמָה עָשָׂה אֶת הַחֶלֶק הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַיָּם בְּצוּרַת עֲגוּלָא לְרַמֵּז עַל הַיָּם הַחֶלֶק הַתַּחְתּוֹן בְּצוּרַת רְבוּעַ לְרַמֵּז עַל הַמְּלָכוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה מִתְגַּלָּה בְּמַיִם שֶׁבְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ חֲבוּר יְסוּד וּמְלָכוֹת.

נִרְאָה דְּלִכּוֹן מַעַן מְטַהֵר בְּכָל שְׂהוּא וְגַם כְּשֶׁהַמַּיִם זוֹחְלִים וְאֵינּוּ צָרִיךְ אַרְבָּעִים סָאָה שְׁעוֹמְדִים בְּמִקּוֹם אֶחָד כְּמוֹ מְקוֹה. דְּמִי גִשְׁמִים שֶׁמְסַמְלִים מֵיִן דְּכוּרִין שֶׁבָּאִים בְּאֲתַעְרוּתָא דְלַעֲיָלָא, צָרִיךְ שִׁיְהָא בְּהֶם שְׁעוֹר וְשִׁיעֲמָדוּ יְצִיבִים בְּמִקּוֹם אֶחָד, הֵינּוּ שִׁיְהָיָה הַרְבֵּה שְׁפַע שִׁיסְפִיק לְצַרְךָ הַטְּהָרָה. עֵינָן בְּמַלְבִּי"ם שֶׁמִּתַּחַת לְשִׁלְחוֹן בְּמִקְדָּשׁ הֵיָה נִפְחָ שֶׁל אַרְבָּעִים סָאָה. וּבִאֲרָנוּ בְּמִאֲמַר 'הַשְּׁלַחֵן פֹּה' שֶׁהַשְּׁלַחֵן מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפַעַת הַמְּזוֹן וְהַפְּרִנְסָה שֶׁבָּאִים מִהַקְּב"ה, וְרוֹאִים שֶׁשְׁעוֹר זֶה מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפַע שֶׁבָּא מִלְּמַעְלָה. מַה שֶּׁאֵין כֵּן בְּמַעַן שֶׁמְסַמֵּל מֵיִן נוֹקְבִין, כְּשֵׁם שֶׁבְּעִבּוּדַת הָאָדָם בְּבְחִינַת מֵיִן נוֹקְבִין שֶׁבָּאִים בְּאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא, אֵין צָרִיךְ בְּהַרְבֵּה מֵיִן נוֹקְבִין, דְּמִבְּקָשִׁים מִהָאָדָם לַעֲשׂוֹת מַה שִׁיְכוֹל אִם רַב וְאִם מְעַט, וְכְמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (שהש"ר ה, ג) **פְּתַחוּ לִי פֶתַח כְּחֹדֶה שֶׁל מַחַט**, כֵּן הַמַּעַן שֶׁמְסַמֵּל עֲבוּדָה זו, מְטַהֵר אֶפְלוּ בְּכָל שְׂהוּא. וְכֵן רוֹאִים בִּירוּשָׁלַיִם (מ"ק א:) שְׁנוֹקֵט דְּגָמָא לְמַעַן הַמְּטַהֵר בְּכָל שְׂהוּא, **לְהַטְבִּיל בּוֹ מַחַט**.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (תיקונים לט.) שֶׁיְסוּד הַנוֹקְבָא הוּא בְּחִינַת מַעַן, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שה"ש ד, יב) **"גֵּן נְעוּל אַחֲתֵי כָלָה גַל נְעוּל מַעַן חֲתוּם"**. וְכֵן מַעַן אוֹתִיוֹת נְעִים הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת כְּדַבְּאֲרָנוּ בְּמִאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל עוֹף'. וְכֵן מַעַן בְּגִימְטְרִיא **סֶפֶל** הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת שֶׁהֵיא בְּבְחִינַת כָּלִי. וּבְגִימְטְרִיא **מְסַפֵּן** הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת כְּמוֹבָא בְּזֵהָר חֲדָשׁ (רות צח:). וְכֵן מַעַן בְּגִימְטְרִיא **מְקַל** הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת שֶׁמַּעֲלָה מֵיִן נוֹקְבִין כְּדַבְּאֲרָנוּ בְּמִאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל מְטָה'. וְכֵן מַעַן ר"ת הַפְּתוּב שֶׁמְדַבֵּר עַל הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת (בראשית טז, ב) **"הִנֵּה נָא עֹצְרֵנִי הוִי"ה מְלֻדָּת"**. וְכֵן (בראשית ל, ו) **"דְּנַנִּי אֱלֹהִים וְגַם שָׁמַע בְּקוֹלִי וַיִּתֵּן לִי בֹד"**. וְכֵן מַעַן מְרַמֵּז בְּפְתוּב הַמְּדַבֵּר עַל הַבְּכִיָּה שֶׁל רַחֵל שֶׁמַּעֲלָה עַל יְדֵי הַדְּמָעוֹת מֵיִן נוֹקְבִין לְזָרָז

את גאולתן של ישראל, (ירמי' לא, יד) "רחל מבכה על בניה מאנה להנחם", בדלוג ד' אותיות. וכן הכתוב (בראשית מה, ב)
"קלו בבכי" בגימטריא מעין.

מובא ב'רוקח' (פ' וירא) שיש מעינות שמתגדלים בעת חדוש הלבנה. ומבאר לדברינו דחדוש הלבנה מסמל את חדוש המלכות, ודבר זה משפיע על המעינות המסמלים את המלכות. וכן נראה דמושחים את המלכים על המעין, כמובא ברמב"ם (מלכים א, יא), לרמז שהיסוד שבמלכות שהוא בבחינת מעין, עובר אליו. וכן מעין או נע"ם ר"ת הכתובים המדברים על משיחת שאול למלך. (ש"א יב, יג) "נתן הוי"ה עליכם מלך", (שם י, א) "משחך הוי"ה על נחלתו לנגיד", וכן "דגל מחנה יהודה" בגימטריא מעין.

**הוספות למאמר קץ הגאולה משנת תשע"ב עד שנת תשע"ה.
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.**

הבהרות נחוצות לשאלת רבים.

מאחר שהקץ שכתבנו מבוסס על תאריכים שנכתבו מפורש בזהר בכמה מקומות, חשוב להבהיר שתשע"ב של הזהר היא תשע"ג שלנו. כיון שהזהר הוא מדרש חז"ל, וחז"ל לא מנו את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, כמו שהתחילו למנות לפני כאלף שנים לפי שיטת בעל המאור. וכן כל הרמזים שהבאנו על שנת תשע"ב תקפים לפי חז"ל גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד חשוב להבהיר שבזהר כתוב שבסוף תשע"ב [שהיא תשע"ג שלנו] יסתיימו ה72 שנים של חבלי משיח ולידת משיח, ואחר כך יחל השלב הבא שהוא מלחמת גוג ומגוג, שתהיה בשנת תשע"ג שהיא תשע"ד שלנו. והזהר לא ציין מתי בתשע"ג [תשע"ד] תהיה המלחמה, בתחילת השנה, או באמצע, או בסוף, ואף שיש ראיות מחז"ל במקומות אחרים שגמר המלחמה והנצחון יהיה בסוכות, בזהר על תשע"ג [תשע"ד] לא מוזכר תאריך מדוייק. ויתכן שהמלחמה תתחיל בסוף תשע"ג [תשע"ד] והגמר יהיה בסוכות תשע"ה שלאחר מכן, וכפי שמצינו בגמרא שבשנת השמיטה יהיו המלחמות שלפני ביאת המשיח, ושנת תשע"ה תהיה שנת שמיטה. וכן הבאנו מהאריז"ל שכתב מפורש על תשע"ה שתהיה סוף הבירור, והארכנו במאמר.

גם לפני מאה שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. המלבי"ם [דניאל ז] חישב את קץ דניאל על שנת תרע"ג. ומלחמת העולם הראשונה פרצה בבין המצרים של שנת תרע"ד, ועליה אמר החפץ חיים שהיא המלחמה הראשונה של גוג ומגוג. כל אלו הם תאריכים של גאולת בעיתה שהיא גאולה בתהליכים כפי שהארכנו במאמר, ובתוך התהליכים יש זמנים מסוגלים לעבור לשלבים הבאים. ואם יזכו יבא מיד.

מצינו במדרש שה' דורש מעם ישראל לעורר את האהבה להביא את הגאולה, בפסוק "קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי". (שמ"ר לג, ג) "אני ישנה ולבי ער" אמרה פנסת ישראל אני ישנתי לי מן הקץ, והקב"ה ער, קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי", עד מתי אהיה מתהלך בלא בית "שראשי נמלא טל", אלא עשו לי מקדש שלא אהיה בחוץ. ובאר הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א שכלן "דודי דופק פתחי לי" ר"ת לפ"ד, או

מפד"ל, כי דרך הצרות שהם עושים ה' מעורר את עם ישראל לתשובה ולגאולה. וכן כתוב זה **"דודי דופק פתחי לי"** עם האותיות והכולל בגימטריא **תשע"ב**.

וכן כתוב על ערב הגאולה, והגאולה. (תהילים פרק נג כמנין אליהו עה"ס) **"למנצח על מחלת משפיל לדוד: אמר נבל ר"ת נתניהו בנט לפיד**, בלבו אין אלהים השחיתו והתעיבו עול אין עשה טוב: אלהים משמים השקיף על בני ר"ת בגימין, יאיר, נפתלי, אדם לראות היש משפיל דרש את אלהים: כלו סג יחדו נאלחו אין עשה טוב אין גם אחד [בבחינת "כלו הפך לבן"]: **הלא ידעו פעלי און אכלי עמי [שעושקים את הממון של ישראל] אכלו לחם אלהים לא קראו: שם פחדו פחד לא היה פחד כי אלהים פזר עצמות חנן הבשתה כי אלהים מאסם: מי יתן מציון ישועות [תשע"ו] ישראל בשוב אלהים שבות עמו [שבות עמו ר"ת וס"ת תשע"ו] יגל יעקב ישמח ישראל".** ואותו פרק מופיע שוב בתהלים (פרק יד כמנין דוד) עם שנויים קלים. **"למנצח לדוד אמר נבל**

בלבו אין אלהים השחיתו והתעיבו עלילה אין עשה טוב: ה' משמים השקיף על בני אדם לראות היש משפיל דרש את אלהים: הפל סר יחדו נאלחו אין עשה טוב אין גם אחד: הלא ידעו כל פעלי און אכלי עמי אכלו לחם ה' לא קראו: שם פחדו פחד כי אלהים בדור צדיק: עצת עני תבישו כי ה' מחסהו: מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב ה' שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל". וכן הממשלה החדשה מרמזת בכתוב (דברים טו, ט) **"השמר לך פו יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמטה ורעה עינך באחיד האביון ולא תתן לו וקרא עליך אל ה' והיה בך חטא".** "השמר" בגימטריא ביבי נתניהו. **"לך פו יהיה דבר" ר"ת לפיד. וכן בגימטריא באות האחת לפני האחרונה ב"השבע שנת השמטה".** וכן נתניהו ולפיד מרמזים בפסוק אותו מבאר רש"י על הגאולה: (בראשית טו, יז) **"ויהי השמש באה ועלטה היה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה".** והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א **"ש"תנור" בגימטריא שי פירון. "עבר" אותיות ערב, ומרמז על הקץ של זמן הערב של תשע"ב תשע"ה. "בין" ר"ת בגימין, יאיר, נפתלי. וכן יאיר לפיד בגימטריא פירון. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' צבי חשין שליט"א ששי פירון אותיות יש רפיון, ומעוררים אותנו משמים להתחזק.**

מצינו בזהר שבמלחמת גוג ומגוג יבא עם מסוף העולם להלחם נגד אדם. ונביא את לשונו: (וארא לב) **באותו זמן יתעורר עם אחד מסוף העולם על רומי הרשעה, ויערך בה קרב שלשה חדשים, ויתכנסו שם עמים, ויפלו בידיהם, עד שיתכנסו כל בני אדם עליה מסופי כל העולם, ואז יתעורר עליהם הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב "כי זבח לה' בבצרה וגו'".** אחר זה מה כתוב, **"לאחז בכנפות הארץ וגו'".** וככלה את בני ישמעאל ממנה, וישבר כל החילות כחות שלמעלה, ולא ישאר כח למעלה על העם של העולם, אלא כח ישראל לבדו, זהו שכתוב **"ה' צלך על יד ימינך".** ושמעתי בשם המקבל הרב נחמני זצ"ל שהעם מסוף העולם שיבא להלחם באדם הוא צפון קוריאה ר"ת **"ק"ץ"**. ומובא בקנטרס 'וענתה השירה' מהרב נחמני זצ"ל שמיום "ז בתמוז עד יום הושענא רבא, יהיו ג' חדשים שכל כלל ישראל יעשו תשובה. ויתכן שרמז על הג' חדשים של הזהר כדלעיל. כי גמר מלחמת גוג ומגוג והנצחון, צפויים להיות ביום הושענא רבא. וכן צפון קוריאה בגימטריא קץ משיח. וכן סיאול מרמזת על השאול. ורואים במפה שצפון קוריאה נמצאת בקצה המזרחי ביותר ביבשת אסיה, שהוא הקצה הרחוק ביותר ביבשת אסיה מארץ ישראל. וכיון שמארץ ישראל מתחיל השפע של העולם, הנקדה של צפון קוריאה שהיא הרחוקה ביותר ביבשת, ראויה להקרא סוף העולם. וכן מובא בספר 'באש ובמים' מאת הרה"ג ר' חיים קינגסברג שליט"א אשר שמש את הסנדלר הצדיק נסתר הרה"ג ר' משה רביקוב זצ"ל מתל אביב, שהוא שמע מהסנדלר כמה פעמים שיש לו סימנים ברורים שמלחמת גוג ומגוג תתחיל מהמזרח הרחוק.

שְׁמַעְתִּי מהרמ"ז שליט"א **שְׁתַּשְׁע"ב** אותיות **בְּתַשְׁע**, לרמז על ספירת היסוד התשיעית. דְּבַשְׁנָה זו יבא היסוד לתכליתו ושלמותו. או באפן אחר **תַּשְׁע"ב** אותיות **ב' תַּשְׁע** כמנין **ח"י** המסמל את היסוד. וכן שנת **תַּשְׁע"ה** היא אותיות **תַּשְׁעָה**. ובכלל כל העשר שנים מתש"ע ואילך מתקשרים ליסוד משום שהם שיכים לאותיות תש"ע, שהוא מספר המסמל את היסוד. וכן מובא בכמה מקומות בספר 'קול התור' בשם הגר"א שהגאולה תלויה ביסוד, ובחלוף אותיות **טצ"ץ** שמתחלפות בחלוף אי"ק בכ"ר. ושוב רואים את המספר תשע. אות **ט'** מספרה **תַּשְׁע**, אות **צ'** מספרה **תַּשְׁעִים**, ואות **ץ'** מספרה **תַּשְׁע מאות**. וכן מצינו במדרש (ילקוט בראשית סד) **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר חֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת נִכְפְּלוּ וְכָלְנוּ לְשׁוֹן גְּאֻלָּה. וְ"ךְ שָׁבוּ נִגְאָל אֲבִינוּ אֲבָרְהָם מְאוּר כְּשִׁדִּים שְׁנֹאֲמַר "לֵךְ לֶךְ מֵאַרְצְךָ". ס"ם בּוּ נִגְאָל אֲבִינוּ יִצְחָק מִיַּד פְּלִשְׁתִּים שְׁנֹאֲמַר "לֵךְ מֵעַמְנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד". וְ"ן בּוּ נִגְאָל אֲבִינוּ יַעֲקֹב מִיַּד עִשׂוּ שְׁנֹאֲמַר "הֲצִילֵנִי נָא". וְ"ף בּוּ נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם "פְּקֹד פְּקֹדֶיךָ". וְ"ץ בּוּ עֲתִיד הַקַּב"ה לִגְאֹל לְיִשְׂרָאֵל בְּסוֹף מַלְכוּת רַבִּיעִית שְׁנֹאֲמַר "אִישׁ צָמַח שָׁמוּ וּמִתְחַתֵּיו יִצְמַח". וְשְׁמַעְתִּי מֵהַר"ג ר' אֲבָרְהָם פְּלֶדְמָן שְׁלִיט"א מֵה הָיָה מִיַּחַד בְּאוֹתִיּוֹת פ"ה שֶׁל "פְּקֹד פְּקֹדֶיךָ" שְׁדוּקָא בְּהוֹן ה' גָּאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, כִּי הָיְתָה מְסַרְתָּ שְׁה' גָּאֵל מִמִּצְרַיִם בְּמִלִּים "פְּקֹד פְּקֹדֶיךָ". וְכַשְׁמֶשֶׁה אָמַר "פְּקֹד פְּקֹדֶיךָ", עֲדִין הָיָה סָפֵק אוֹלֵי הוּא יוֹדֵעַ אֶת הַמְסַרְתָּ וְלִכֵּן הוּא אָמַר, וְכִיּוֹן שְׁמֶשֶׁה הָיָה כְּבֵד פְּה, הֵינּוּ שְׁלָא יָכֵל לְבַטָּא אֶת הָאוֹת פ"ה, כְּמוֹבָא בְּמִפְרָשִׁים, כְּשֶׁמֶשֶׁה אָמַר "פְּקֹד פְּקֹדֶיךָ" וְנִעֲשֶׂה גַם שְׁהֲצִלִּיחַ לומר אֶת הָאוֹת פ"ה כְּתֻקְנָה, הֵאֱמִינוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁהֲגָאֵלָה מִגִּיעָה, וְזֶה הַסּוּד שְׁנֹאֲלַת מִצְרַיִם הָיְתָה בְּאוֹת פ"ה.**

מוֹבָא בְּשִׁפְתֵי אֲמַת' (וארא תרל"ז) **ד' מַלְכוּת הֵם נִגְדֵי אַרְבַּע פְּרוּשִׁים שְׁבַתוֹרָה פְּרַד"ס. וְהֵם הַד' לְשׁוֹנוֹת שֶׁל גְּאֻלָּה. וְלִפִּי זֶה נִרְאֶה לְבָאֵר עוֹד טַעַם מְדוּעַ תְּלוּיָה גְּאֻלָּה הֶעֱתִידָה בְּלִמּוּד הַסּוּד דְּוָקָא. כִּיּוֹן שֶׁהַד' מַלְכוּת הֵן כְּנֶגֶד פְּרַד"ס, יוֹצֵא שֶׁהַמַּלְכוּת הַרַבִּיעִית הִיא כְּנֶגֶד הַסּוּד, וְרַק בְּלִמּוּד הַסּוּד אֶפְשָׁר לְהַכְנִיעַ אוֹתָם**

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לארכיון כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

הערה חשובה: בשיעורי הוידאו המופיעים בארכיון סוד החשמל ישנה תופעה שכל שיעור מתחיל שוב בגמר השיעור בלי

פס קול. ובעצם כל שיעור הוא קובץ כפול שחוזר על עצמו. ובהורדת השיעור למחשב התופעה נעלמת.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

מאמר לפרשת קרח על דרך ההלכה והפלפול. מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

[המאמר מוגש בשינויי עריכה קלים לתועלת הקוראים].

בענין עבודת הלויים בשמירת המקדש

איך יתכן שמששה היה שומר ומשורר כמו לוי, למאן דאמר שמששה היה כהן

תנן בתמיד כו. בכ"ד מקומות הכהנים והלויים היו עומדים ושומרים המקדש, ויליף לה מדכתיב משה ואהרן ובניו שומרים משמרת המקדש, משה לוי היה ושומר את המקדש, ואהרן ובניו כהנים היו ושמרו את המקדש, ומבואר מזה דמשה לוי היה, ושמר את המקדש מדין עבודת לוי, וכן מבואר בערכין יא: שמששה נצטוה על עסקי שירה דכתיב "והאלהים יעננו בקול", ופרש"י (ד"ה על) שמששה לוי היה ונצטוה על קול השירה.

והראב"ד בפירושו שם כח. הקשה מהגמרא זבחים קא: שמששה כהן היה כל ימיו והיה משמש בכהונה גדולה, ותירץ אפילו למאן דאמר כהן גדול היה, מכל מקום לענין מראה נגעים לא היה כהן [כמפורש בזבחים שם], הרי כיון שאנו רואים חילוק בין משה ואהרן, לכן היקל הכתוב בשמירת משה מפני שהיה לוי לכל הפחות לענין מראות נגעים, וקושייתו ותירוצו סתומים.

ונראה לבאר שהראב"ד התקשה כיון שנבחרה משפחת הכהונה להיבדל מתוך שבט הלוי, הרי פקע מהם דין משפחת הלויים, ואם נאמר שמששה היה שומר מחמת מה שהיה גם לוי, ולא מדין כהונה, הרי משה כהן היה ופקע ממנו דין לוי, והיאך היה שומר המקדש בתורת עבודת הלויים.

ויסוד לזה דכל כהן פקע ממנו דיני לוי, שהרי מפורש בכתובות כו. דכהן שנתחלל מקדושת כהונה הרי זה ישראל, ואינו עולה לתורה בשני כלוי, ואף שכלפי דיני לוי אין חללות, כיון שהוא היה כהן פקע ממנו דיני לוי, והוא לא חוזר להיות לוי. וכן מובא בבכורות מז. שכהנת שנבעלה לנכרי, בנה אין לו דין כהן וחייב בפדיון הבן, ולא פוטרם אותו מדין בן לוי, משום שכל כהן פקע ממנו דין לוי.

ובחידושי ר"ח הלוי פט"ו איסו"ב ה"ט עמד בזה והוכיח שדין הכהונה מבטל ומפקיע דין לוי מיניה, וביאר שיש ג' משפחות וקהלים בישראל, כהנים לויים וישראלים, וכל משפחה מפקיע ממנו תורת משפחה אחרת, וכל שהוא בכלל משפחת כהונה הרי הוא מופקע מכלל משפחת הלוי.

מענה קושית הראב"ד מכוונת מאד, דכיון שמששה כהן היה הרי פקעו ממנו דיני לוי ואיך היה משה רבינו שומר את המקדש בתורת עבודת לוי, גם יש להעיר היאך היה משורר, ועל זה תירץ הראב"ד שכהונתו של משה חלוקה מכהונתו של אהרן, שהרי לענין מראות נגעים צריך דוקא אהרן ובניו כדמוכרח בסוגיא, וצריך ביאור תירוצו בזה דמכל מקום כיון שנעשה משה כהן פקעו מיניה דיני לוי.

ובגמרא בזבחים קב. דעת חכמים שלא נתכהן משה אלא לשבעת ימי המילואים, ודעת יש אומרים שלא פסקה כהונה אלא מזרעו של משה, דכתיב ומשה איש האלקים בנו יקראו על שבט הלוי, בניו לויים אבל משה עצמו כהן היה כל ימיו, ומבאר האבן עזרא [פכ"ח פ"א] דבני משה נתרחקו מן הכהונה לפי שהיו מזרע יתרו.

ולכאורה צריך עיון, למאן דאמר שפסקה כהונה מזרעו של משה, היאך נקראו בניו של משה על שבט הלוי, הרי בארנו שכהן שנתכהן יצא מכלל משפחת הלוי, ואיך חזרו בניו לכלל משפחת הלוי, וביותר צ"ע למאן דאמר שמשה היה כהן בז' ימי המילואים, דבפשוטו יצא מכלל משפחת הלוי, ואיך חזר שוב למשפחת הלוי לאחר ז' ימי המילואים.

ובמשך חכמה בפרשת במדבר (פ"א פ"ג) כתב וז"ל, כתוב והחוננים לפני המשכן קדמה כו' משה ואהרן ובניו, דדריש משה על מחנה לוייה בריש תמיד, וכמ"ד דמשה לא נתכהן אלא בז' ימי המילואים לבד, הנה מבואר מדבריו שמשה שמר את המקדש מדין לוי רק למאן דאמר שמשה נתכהן רק לז' ימי המילואים, וזהו דלא כהראב"ד, ועכס"מ פ"ג כלה"מ ה"ט בסופו, ועדיין צ"ע.

והפשוט הוא מה שהשיב לי הגאון ר' שמואל אויערבאך שליט"א, דהלא בני משה גרשום ואליעזר נולדו טרם שנתכהן משה, ואם כן ודאי שהיו לויים, ורק אחר שנתכהן משה בטל ממנו דין לוייה, ומסתמא לא היו לו למשה עוד בנים אחר שנתכהן, שהרי משה פירש מן האשה לפני מתן תורה כמבואר כן בשבת פז., וא"כ באמת לא היו לו למשה בנים זולת אליעזר וגרשום, וממילא כל בניו של משה נקראו על שבט הלוי.

אמנם עדיין יש לעיין דמלשון הש"ס נראה דכל עיקר כהונת משה לא ניתנה אלא לו, ומזרעו פסקה הכהונה, ואף אילו נולדו לו אחר כך בנים לא היו כהנים, וכן מפורש באבן עזרא הנ"ל דכל הטעם שבני משה נתרחקו מן הכהונה הוא לפי שהיו בני יתרו, ולא כתב שהוא משום שנולדו טרם שנתכהן, וע"כ או שהוא סובר דאף שנולדו לו תחילה מן הדין שיהיו כהנים כדלקמן בשם הרא"ש, או דמלשון הכתובים שהוזכר שבני משה היו לויים טרם הוזכר בכתובים מי היו בניו, משמע דלא זכה משה בכהונה אלא לו, ואף אם יוולדו לו בנים אח"כ לא יקראו על שבט הלוי, וזה צ"ע, שהרי כל מי שנכלל במשפחת כהונה יצא מכלל משפחת הלוייה.

בגדר כהונת משה וכהונת משפחת אהרן.

והנראה בזה עפ"י מש"כ בחי' ר"ח הלוי שם דאף דכהנים איקרו לויים, מכל מקום דין הכהונה מבטל ומפקיע דין לוי מיניה, דכהנים לויים וישראלים שלשה שמות ותלתא קהלי מיוחדים נינהו, וכל משפחת כהונה אינה בדין משפחת לוי, והא דאיתא ביבמות דף פ"ו דכהנים נמי איקרו לויים, לאו מדין משפחת לוי, כי אם מדין כהונה שנכללו בה גם עניני לוי. ויסוד שם משפחת הכהונה נאמר בדברי הימים א' פכ"ג בלשון זה, "בני עמרם אהרן ומשה ויבדל אהרן להקדישו קודש קדשים", ונאמר בזה דהגם דמשה כהן היה, עם כל זה הובדל אהרן להקדישו, והיינו שהובדלה כהונת אהרן מדין כהונת משה דחייל בהו באהרן ובבניו הכהנים דין משפחה, והובדלה משפחה זו מתוך משפחת הלויים להקדישה קודש קדשים, כמבואר בפסחים קד. דנבדל אהרן ממשפחת הלויים כולם.

לא כן הוא דין כהונת משה דהגם דניתנה לו קדושת כהונה, מכל מקום לא הובדלה משפחתו של משה ממשפחת הלויים להיות משפחת כהונה, אדרבה, כהונה פסקה מזרעו, ואך דמלבד מה שמשה היה לוי, הרי שניתוסף בו גם קדושת כהונה, אשר לכן כאשר פסקה כהונה מזרעו של משה נקראו בניו על שבט הלוי, ודברי הגר"ח ששם כהונה מפקיע ממשפחת לוי, היינו דוקא במשפחת כהונה דהיא מפקיעתו ממשפחת לוייה אבל לא בכהונת משה דמעולם לא ניתנה לו בתורת משפחה.

אשר בזה מבוארים דברי הראב"ד דמאחר דמצינו במראות נגעים שלא הוכשר אלא כהונת אהרן ובניו, על כרחך שחלוק כהונת אהרן שהוא דין משפחת כהונה, לא כן כהונת משה אינו אלא דין כהונה לעבודה אך אין זה משפחת כהונה, ולזה אף שניתוסף בו כהונה מכל מקום לא הופקע מדין משפחת לוי, ולזה שפיר הוי דינו כלוי לענין שמירת המקדש, וכן לענין שירה כמבואר בערכין יא: שמשה היה משורר.

והדברים מכוונים עם מש"נ בפרשת קרח [פט"ז פ"ה] בביאור הכתובים וברש"י שם, דיסוד מה שהובדל שבט הכהונה מתוך כל ישראל לא היה זה דין קידוש מיוחד, אלא שהיה בזה חלות דין הבדלה להבדיל בין קדושת משפחת הכהונה

לבין משפחת הלוייה ומשפחת ישראל, וזהו שאמר לו משה רבינו לקרחה, "בוקר ויודע ה' את אשר לו", ופרש"י בשם המדרש, גבולות חלק הקב"ה בעולמו, יכולים אתם להפוך בוקר לערב כן תוכלו לבטל את זו שנאמר ויהי ערב ויהי בוקר ויבדל, כך כתיב על הכהונה בדברי הימים "בני עמרם אהרן ומשה ויבדל אהרן להקדישו קודש קדשים", והיינו דאין זו מעלת קדושה בלבד, אלא דין הבדלה שהובדלה משפחת אהרן משאר משפחות הלוי.

גם יש לומר דזה גופא הטעם שפסקה כהונה מזרעו של משה, דכיון שלא היתה קדושת כהונתו בתורת משפחה, אין זרעו אחריו כהנים, דכל מה שבנו של כהן קדוש בקדושת כהונה, הוא מדינא דלמשפחותם לבית אבותם, דמשפחת אב; קרויה משפחה, וזה ליתא בכהונת משה, ומהאי טעמא גופיה פסקה כהונה מזרעו, ולדעת האבן עזרא הנ"ל דלא היו בניו ראויים לכך, י"ל דלכן לא ניתנה למשה בתורת משפחה.

ויש להוסיף בזה, דהנה במקנה קידושין כט. (ד"ה וכל שאינו) הביא סוגיא דבכורות מז. דלוי פגום שנולד מלויה ונכרי פטור מפדיון, וכתב בדברי כל הפוסקים מבואר דמכל מקום בנו של זה הלוי הפגום ודאי חייב בפדיון, ולדברי הגר"ח הדברים מכוונים מאד, דהרי תורת לוי שיש לו אינה תורת משפחה, לכן לא חל על בנו הדין למשפחותם לבית אבותם.

והנה בזבחים קא: נחלקו אימתי נתכהן פנחס, או שנתכהן בתחילה עם אביו, ובפירושו הרא"ש [הובא בהדר זקנים] בפרשת פנחס כתב דכהונת פנחס באה לו מכח כהונת אלעזר אביו, משמע דמשיחת אלעזר קידשה כל בניו בקדושת כהונה אף שנולדו קודם, ומעתה קשה, דאף דבני משה לא נתכהנו לפי שנולדו לפני שנתכהן, מכל מקום למה קדושת כהונת משה לא חלה גם על בניו שנולדו לו תחילה לפני שנתכהן, ויש ליישב.

אכן למש"נ ניחא מאד, דחלוקה כהונת אלעזר שבאה כמשפחת כהונה, ואשר לכן כל שנמשח אבי המשפחה הרי כל בניו המיוחסים אחריו כהנים הם בלא שום קידוש נוסף, כי הרי משפחת אב קרויה משפחה להתייחס למשפחה זו, משא"כ לגבי כהונת משה דקדושה יתירה בלבד היא שחלה בו להיותו כהן, אשר זה אינו בדין שתהא חלה על משפחתו, ואשר לכן פסקה כהונה מבניו, ועל שבט הלוי יקראו ולא על שבט הכהונה.

האם בני משה הלויים אכלו תרומה כדין בת כהן.

נחלקו האחרונים אם פנחס היה אוכל בתרומה לפני שנתכהן, דכיון דאביו אלעזר כהן היה, א"כ דינו של פנחס יהא כדין בת כהן, דדעת המש"ח בפרשת קרח על הכתוב [פי"ח פי"א] כל טהור בביתך יאכל, שפנחס היה אוכל תרומה, [ובכלי חמדה סוף ח"ד בקונטרס מיד ולדורות סק"ו הביא שכ"ה בתנופת זהב], אכן בחזו"א אה"ע סי' קמ"ח לדף לו. נחלק.

ולדברי החזו"א נראה לבאר במה דאיתא בספרי זוטא פרשת קרח פיסקא י"א שמצינו שהחמיר בבנות שהם נגררות לאכול בתרומה, והקיל בבנים שאין נגררין לאכול בתרומה ע"כ, ומדברי הזית רענן שם נראה, דהכוונה בזה, דאיש כהן גורר אשתו לאכול בתרומה, ואשה כהנת אינה גוררת את בעלה ישראל לאכול בתרומה, וצ"ע שאין זה חומרא בבנים דוקא, שהרי אף העבדים נגררים הגם שהם זכרים, ולמש"נ הדבר נפלא, דבאמת יש לה לבת כהן מעלה יתירה שהיא אוכלת תרומה בתורת טפילה, אף כאשר היא עצמה אינה כהנת, ואילו בן כהן כאשר הוא עצמו לא נתקדש בקדושת כהונה אינו אוכל בתורת טפילות וכדברי החזו"א.

אשר נראה דכל הך מילתא דבני כהנים אוכלים בתרומה מחמת הטפילות להאב [לדברי המש"ח], הנה זה שייך רק במשפחת כהונה, דכל משפחתו טפילה לו, ככתוב כל טהור בביתך יאכל, ואם נבוא לדון אם בני משה אכלו תרומה בזמן כהונת אביהם הרי הוא תלוי במש"נ, דכיון שנתבאר שלא היה משה כהן כי אם שניתנה לו קדושת כהונה, א"כ אף שמשעה עצמו אכל בתרומה, בניו לא אכלו מחמת טפילותם למשה.

והנה מפורש שם בסוגיא דזבחים, דלמאן דאמר לא נתכהן פנחס עד שעת מעשה, עד אותה שעה לא היה אוכל בקדושי שמים שנאכלים רק לזכרי כהונה, ואף לדעת המש"ח הנ"ל לא אכל אלא תרומה והמורם מן השלמים כדין בת כהן

שאינה אוכלת קדשי קדשים אלא המורם מן הקדשים, ולמש"נ נראה, דלאכילת תרומה סגי במה שהוא נטפל למשפחת כהונה, אך לאכילת קדשי קדשים צריך קדושת כהונה ממש, ונפקא מינה בפצוע דכא כהן למאן דאמר ביבמות עו. דלאו בקדושתיה קאי, ודעת הח"מ באה"ע סי' ה' סק"א דפצוע דקה נפקע מקדושת כהונה, ומותר ליטמא למתים ואינו חולק בקדשים, ועם כל זה אוכל בתרומה, ועוזו"א אה"ע סי' ד' סק"ה שהשיג עליו, הא מיהא מבואר דאיסורי כהונה תליין בקדושת כהונה, וכן אכילת קדשי קדשים, ואילו אכילת תרומה לא תליא בקדושת כהונה, אלא תליא בכל שהוא ממשפחת הכהונה.

והנה בפרשת פנחס כאשר נתכהן פנחס כתוב פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וגו', ובסנהדרין פב: איתא למה יחסו עד אהרן וכו', יעו"ש, ובספר מציון מכלל יופי ביאר עפ"י הסוגיא דזבחים שם דלמראות נגעים לא הוכשרו אלא אהרן ובניו, אשר לכאורה יקשה דכיון שנתכהן פנחס כהונה עצמית, א"כ אין דין כהונתו מתורת כהונת אהרן ובניו, ולזה יחסו אחר אהרן שכהונתו אף היא מדין כהונת אהרן.

והנה במרכבת המשנה בפרשת בא העיר על המבואר במכילתא שם שעד שלא נבחר אהרן היו כל ישראל ראויין לכהונה, משנבחר אהרן יצאו כל ישראל מן הכהונה, וקשה דהלא משה רבינו היה משמש בכהונה גדולה כל ימיו לדעת י"א בזבחים קא, וכתב שהמה מדרשות חלוקים, אכן עדיין יקשה ממה ששימש משה בכהונה בשמיני למילואים [כדפרש"י בפרשת פקודי (פ"מ פל"א)], אף שבשמיני למילואים כבר נתקדש אהרן, ועחי' הג"ר אריה לייב ח"ב סי' י"ב דביום שמיני גופיה הפסיק משה לעבוד בשעה שנתקדש אהרן, ולדבריו ניחא.

אשר למש"נ הדברים נפלאים, דהנה איתא במכילתא שם, עד שלא נבחר דוד היו כל ישראל ראויים למלכות, ומשנבחר דוד יצאו כל ישראל, והנה מפורש בר"מ פ"א מלכים ה"ח דאף אחר בחירת דוד עמד אחיה השילוני והמליך את ירבעם על פי ה', רק שעיקר המלכות מסורה לבית דוד, והביאור, דמשפחת המלכות; מסורה לבית דוד, ולפי"ז הכי נמי משפחת כהונה, ניתנה לאהרן ולא למשה, אף שמשה עצמו כהן היה.

והארכת עוד איך הותר למשה לישא את צפורה גרושתו למאן דאמר שמשה כהן היה, ויעוין עוד שם בישוב קושית האחרונים איך הותר למשה לעמוד ולשמש לפניהם בסעודה, הלא מבואר בירושלמי ברכות [פ"ח ה"ה] דהמשתמש בכהונה מעל, וכתבתי שם דמעילה זו מדין כלי המקדש היא, וזה ליתא במשה.

נשמח לקבל הארות והערות על המאמר במייל המערכת